

Kiállított festményeit elajándékozta

Molnár Zoltán érmihályfalvi amatőr festőt nagyon rég ismerem. Sokszor megcsodáltam alkotásait, legtöbbször a Nyíló Akác Napok alkalmával, de nem csak Mihályfalván mutatta be munkáit. Végzettségét tekintve állategészségügyi mérnök. Az érmelléki városi könyvtárban nemrégiben nyílt legutóbbi kiállítása után beszélgettem vele.

A közösségi oldalról jutott tudomásomra, hogy Molnár Zoltán az érmihályfalvi könyvtárban állítja ki festményeit. Odaérkezésem előtt néhány nappal azonban a látogatók között kiosztották a képeket, majdnem mindegyiket elvitték, csak néhány maradt még a könyvtárban. A két könyvtárosnő egy listát nyújtott át Molnár Zoltánnak azoknak a nevével, akik alkotásaihoz hozzájutottak. Azért, hogy én is jobban be tudjak tekinteni munkájába, beszélgetőtársam több festményt is magával hozott. Ezekből én is választhattam egyet. Ezúton is köszönöm.

Molnár Zoltán immár tíz éve nyugalmazott állattenyésztő mérnök. Érkörtvélyesen született 1951-ben, a középiskolát Érmihályfalván járta ki, az egyetemet Kolozsváron végez-

Molnár József nyugdíjasként foglalkozhatott igazán a festéssel

Legtöbb kiállított képe gazdára talál

te el. Pályáját Érsemjénben kezdte, aztán Kiskerekiben, Érbogyoszlón, végül Érmihályfalván dolgozott. A képzőművészethez való vonzódásáról is kérdeztem.

– Már az egyetemi évek előtt, az iskolában sokat rajzoltam, de mondhatom, mint kisgyerekek is vonzott a rajzolás. Nagyon szerettem a könyveket, és a könyvekben látott rajzokat és illusztrációkat próbáltam másolgatni. Nem felejttem el sohasem, hogy a legelső komolyabb rajzomat tussal készítettem. Alexandru Vlahuță képét festettem meg, s ennek eredményeként elterjedt a líceumban, hogy milyen szépen rajzol Molnár Zoli. Az egyetemen aztán ég és föld volt a különbség az én rajzterhetőségem és az ott tanult állattenyésztés között. Az viszont nagyon jó volt, hogy minden kolozsvári festészeti kiállításon igyekeztem részt venni. Jártam a város múzeumait. Rajzaimmal felkeresem Gy. Szabó Bélát is, s ő azt mondta, érdemes ezzel foglalkoznom. Az egyetem után, amikor Kiskerekibe kerültem, egy kicsit nyugodtabb volt az élet, és szabadidőmben újra festettem. Utána jött a forradalom,

(folytatás a következő oldalon)

Biharország – portré

Kiállított festményeit elajándékozta

(folytatás az előző oldalról)

➤ más események, már nem az állattenyésztés lett a fő feladatom, földkiméréssel foglalkoztam. Albisnak szinte a fél határát én mértem ki egy odaváló brigádossal, Lukács Jóska bácsi segítségével, aki jól ismerte a terepet. Tehát el voltam foglalva a munkámmal. Miután nyugdíjba mentem, rám szakadt a rengeteg szabadidő, és az érmihályfalvi Marcsó József Alkotókör felvett a tagjai közé. A kör egyik tagja, Kovács Éva azt tanácsolta, végezzem el Nagyvárdon a Francisc Hubic népi művészeti iskola hároméves tanfolyamát. El is mentem az iskolába, a titkárságon jelentkeztem, hogy beiratkozzak. Akkor már több mint hatvanéves voltam, s azt még hozzá kell tennem, hogy amikor jelentkeztem, már elkezdődött a tanítás. Elmondtam az óhajomat, a titkárnő pedig megkérdezte: milyen idős a gyerek, akit be akar írni? Mikor mondtam, hogy én iratkoznék be, nagy nevetés tört ki az irodában. Mit tehettem, én is nevettem. A lényeg az, hogy Holló Kinga csoportjába kerültem, a grafika szakra. Úgy néztem ki a tanítványok közt, mint szamar a birkák közt, sokszor volt is nevetés az órákon. De minden jól telt, három éven keresztül nagyon sokat tanultam, hetente egyszer jártam be az órákra. Amíg Holló

Lakóhelye, az érmelléki város a fő témája

Az épp felújítás alatt álló Gizellamalom is vászonra került

Kinga fél évig Svédországban volt tanulmányúton, addig az édesapjával, Holló Barnával tanultunk. Nagyon jó viszonyba kerültem vele, szinte barátságnak mondhatóba. Ez a három év kinyitotta a látókörömet, másképpen láttam a festészetet, elkezdtem olajfestékekkel dolgozni. Most már csak akrillal dolgozom. Ezt

Önarckép

Érmelléki tájak

szeretem. Kiállítottam itt, Mihályfalván szinte minden évben, de olyan esztendő is volt, amikor két tárlatom is nyílt. Megkaptam az ermelléki kisvárosban a kulturális téren kiemelkedő tevékenységért évente kiosztott Pódium díjat. Amióta csak működik Mihályfalván az alkotótábor, mindig részt vettem, sőt más településen, akár Magyarországon szervezett alkotótáborokban is jelen voltam. Voltam Balmazújvároson, Hegyközpályiban, itt Holló tanár úr szervezett tábort. Sokat tanultam és sok tapasztalatot szereztem ezeken az alkalmakon. Közben tavaly lecsapott rám – de szigorúan – egy betegség, de a Jóisten segítségével megbirkóztam vele. Kétszer műtöttek, legutóbb közel egy éve, kezeléseken estem át, állandó megfigyelés szükséges, de hála Istennek, a gyógyulás felé haladok.

Molnár Zoltánt arról a szokatlan kezdeményezésről is faggattam, hogy a látogatók hazavihették a könyvtárban kiállított alkotásait.

– Tavaly decemberben a helyi városi könyvtárban kiállítottam 41 festményemet. Meghirdettük a helyi portálokon, hogy hálából teszem ezt, mivel a gyógyulás útján haladok. Az orvosok azt mondták, öt évig kell megfigyelés alatt legyek, ebből egy év már eltelt. Máskülönben jól érzem magam, és nagyon örülök annak, hogy a kiállított munkáimból harminchármat elvittek. Voltak, akik megpróbáltak megkönyvékezni hálából, hogy anyagilag támogassanak, de ezeket a próbálkozásokat visszautasítottam, semmit sem fogadtam el.

Biharország – portré

– Szóljon az alkotásairól, mi foglalkoztatja leginkább?

– Ma már főként az interneten figyelgetem a különböző irányvonalakat, alkotásokat, sokat ihletődöm innen. De az eredeti inspirációm Érmihályfalva és környéke, ennek a vidéknek a jellegzetes tájait és épületeit szeretem megfesteni. Az egyik unokámmal biciklivel bejártuk Mihályfalva szinte minden utcáját, és ahol valami olyat láttam, ami megtetszett, azt lefényképeztem, és megfestettem. Még van a tarsolyomban ezekből, amiket még meg kell festenem. Természetesen minden technikát kipróbáltam, és néha egy-egy világhírű festőművész alkotását is megfestem magam, de ezeket nem szoktam mutogatni. Két lányom van, a kisebbik Budapesten, a nagyobbik Nagybányán él. Nagyon szeretik a festészetet, s ennek nagyon örülök. Ezelőtt két évvel nagyon sok munkám összegyűlt, volt köztük néhány nagy méretű is. Ezekből értékesítettem, s amikor kocsit vásároltam, a költségek egyharmadát az eladott képek fedezték – erre nagyon büszke vagyok. Aztán, ma sem tudom megmagyarázni, miért tettem, talán a sok negatív élmény miatt, ami engem ért, összeszedtem a festményeimet, még a kiállítottakat is, és mind elégettem, de még az ecseteket, festőállványt is, mindent. Ez tavasszal volt, és ősszel, amikor a feleségem újra elment Nagybányára a lányomhoz, egyedül maradtam, jöttek a hosszú téli esték, és újra hozzáfogtam festeni.

Dérer Ferenc